

Wereldkampioenschap Quadrathlon

Een verslag door de ogen van team GoldenBear

gewoon pech in de reeksen en wilde niemand met hen K4 varen. Daarboven nemen zij hun studies zeer serieus en is er in hun drukke agenda geen tijd om trainingen in te plannen. De echte reden ligt waarschijnlijk ergens in het midden.

Halverwege de derde (of was het de vierde?) portie lasagne kwam het gesprek op quadrathlon. William is namelijk al langer een beoefenaar van deze edele sport en heeft al enkele mooie overwinningen op zijn palmares staan. We bespraken zijn plannen en ambities voor het komende seizoen en toen bleek dat hij reeds was ingeschreven voor het wereldkampioenschap middellange afstand dat zou plaatsvinden in Brigg, Engeland. Half gekscherend opperde hij dat wij gerust ook konden deelnemen aangezien het mogelijk is om als team mee te doen. Na een eerste 'gij zijt goed gek jong' en 'wollah dat kunnen wij nooit' begon het toch te kriebelen bij de mannen en werd de praktische kant van de zaak bekeken. 'Hoe gaan we naar daar? Met de boot dan, das wel echt nice! Hoeveel kost dat? Oh dat valt goed mee eigenlijk he.' 'En waar kunnen we dan slapen? Ah we kunnen gratis ons tentje opgooien ofwa, degelijk.' 'Tiens, als we dat een beetje bekijken is het nog wel mogelijk en gaat het niet zo duur zijn'. U kent het wel, schele zever en loze plannenmakerij. Plots zei iemand dat als we zouden deelnemen en een behoorlijk resultaat behaalden, we het volgende jaar misschien wel naar de kampioenenhulde zouden mogen. Misschien zouden we zelfs een vermelding krijgen in Paul zijn jaarlijkse speech. Nu werden we helemaal warm, maar aangezien wij geen impulsieve beslissingnemers zijn (*kuch) besloten we er een nachtje over te slapen en het de volgende dag nog eens te bekijken.

Zo gezegd, zo gedaan. De volgende ochtend werd er gefacetimed tussen Nick, Joris en Jan. Neel was de lasagne nog aan het verwerken en lag lekker te knorren. Na een kort beraad beslisten we om er gewoon voor te gaan. Nog voordat Neel wakker was, waren we al ingeschreven voor de Keyo Brigg Bomber Quadrathlon, een jaarlijkse wedstrijd die dit jaar fungeerde als het wereldkampioenschap. Toen moesten de disciplines nog verdeeld worden. Nick was de snelste zwemmer, dus die keuze was snel gemaakt. Voor de anderen lag het niet zo simpel en er heerste wat discussie. Uiteindelijk ging Neel voor het fietsnummer want 'Onze Toon heeft ne koersfiets en ik zal die wel mogen gebruiken'. Eerst zou Jan lopen en Joris varen, maar dit werd na 2 weken nog rap gewisseld. Op dit moment bevonden we ons 3,5 maand tot de wedstrijd en werden er trainingsapps gedownload, nieuwe loopschoenen gekocht en werd er gezocht naar een wetsuit. Nu was het tijd om te beginnen trainen.

Het begon allemaal aan de keukentafel te huize Geers. Op vrijdagavond 8 februari zaten vijf jonge kerels lasagne te eten, hun namen waren Joris Geers, Nick Verduyckt, Neel Broekx, Jan Plas en William Peters. Het eten smaakte heerlijk, er werd een pintje bij gedronken en de sfeer zat goed, kortom een gezellige avond. Toch waren zij niet helemaal gelukkig want er was nog een ander evenement die avond: de kampioenenhulde van Pelt waar zij niet voor waren uitgenodigd. U vraagt zich af hoe het komt dat deze atleten geen nationale titel behaalden? Volgens sommigen trainden ze te weinig of zetten ze te graag de bloemetjes buiten. Zelfs de woorden 'bende luie studenten' werden geuit... Volgens henzelf was het niets van het voorgaande, maar hadden ze

De ene nam dit al iets serieuzer dan de andere, maar meer woorden worden hier niet over vuilgemaakt. Gelukkig konden we altijd rekenen op hulp en wijze raad van William. De hoeveelheid aan trainingen die hij per week afwerkt was motiverend en zette ons terug met 2 voetjes op de grond. Maar hij heeft natuurlijk enkel een voltijdse job en een huis te renoveren en heeft dus meer tijd dan de voornamelijk s 'nachts levende studenten.

Fast forward naar enkele maanden later. De vorm zit goed en het vele trainen is duidelijk merkbaar: de kleren hangen wat losjes, de riemen hebben een gaatje extra en de mannen stralen van vitaliteit. Op donderdag 23 mei wordt de auto klaargemaakt voor vertrek: boot op het dak, fiets achterop en de koffer volledig volgeladen. Klaar voor vier dagen Engeland! De volgende ochtend moesten we al heel vroeg uit de veren want we hadden de ferry om 7u45 in Calais. Deze ging ons naar Dover brengen en van daaruit was het nog een rit van 5 uur tot de bestemming. William reisde niet met ons mee, maar nam samen met twee Duitse kameraden de nachtboot in Rotterdam. Van hieruit voer deze tot bijna in Brigg, een oversteek van meer dan 12 uur. Het team stopte op hun noordwaartse trip in Cambridge om de beentjes te strekken en te genieten van de prachtige botanische tuin. Zonnebril en petje op, fotokes trekken en selfies nemen, het toeristengehalte lag hoog.

Eenmaal op bestemming werd de auto geparkeerd en bereidden we ons voor op de race van zondag: *'Give me a pint of your best ale please'*. Enkele van deze later was de goesting om een gezonde, lichte maaltijd te bereiden ver zoek en beslisten we om fish and chips te gaan eten. *'Nu we toch in Engeland zijn, moeten we het tegoei doen he.'* Puur toevallig was er zaterdagochtend een jaarlijkse grote markt in het stadje waar vanalles te verkrijgen was, alsook allerlei soorten voedsel. Hier kochten we een ontbijt van vers brood, schimmelkaas, olijven, worst, gehaktbal en pork pie dat we lekker opaten in het zonnetje in het centrum van Brigg. Ondertussen waren ook William en zijn Duitse vrienden aangekomen en was het tijd voor wat parcoursverkenning. Jan en Nick gingen een stukje paddelen, Neel fietste het stof van zijn stalen ros en Joris liep de beentjes los. 's Avonds gingen we in groep uiteten met enkele Duitsers, Czechen en Hongaren in een lokaal restaurantje. Hamburgers, biefstuk en dessertjes, enkel echt sportvoedsel is goed genoeg voor quadrathleten zo blijkt. Die avond kroop iedereen vroeg onder de wol want de volgende ochtend was het zover, het wereldkampioenschap quadrathlon!

Toen de wekker afliep om 6 uur 's morgens heerste er eerst een kleine teleurstelling, het weer was namelijk volledig omgeslagen. In de plaats van het zonnetje van de voorbije dagen hoorden we regendruppels op het tentzeil. Dan maar ontbijten in de tent, vuurtje aan en haverhout maken met een lekker banaantje erbij. Stilaan raakten we meer en meer gemotiveerd en begon de stress toch de kop op te steken *'Tjnuus waar zijn we toch aan begonnen.'* Het was maar goed dat we zo vroeg waren opgestaan want er komt heel wat kijken bij een quadrathlon. Nummers plakken op fiets, helm, boot en paddel en al het materiaal op een correcte manier op de juiste plaats klaarleggen. Om 8 uur was er nog een korte briefing waarin de te volgen parcours werden uitgelegd en hoe de wissels moesten worden uitgevoerd. Op dit moment werd het allemaal heel spannend en begon de stress pas echt de kop op te steken. Nog snel een bezoekje aan de toitoi om de laatste stresskakskes te lozen en toen was het tijd voor de start.

Het deelnemersveld bestond uit 69 individuele atleten en 13 teams. Het zwemnummer kwam eerst aan bod en 82 zwemmers verzamelden zich in het water. Even heerste er wat paniek binnen team GoldenBear omdat we niet zeker waren of Nick zijn gps-band wel omhad. Uiteraard was dit wel het geval en waren we snel weer gerustgesteld. Zowel Nick als William hadden een zeer goede start en bevonden zich in het eerste groepje. Het zwemgedeelte bestond uit 1,5 km, opgedeeld in 750 m heen en 750 m terug. William kwam als 6^e uit het water met een tijd van 21 minuten en 54 seconden en Nick was slechts 10 seconden achter en de snelste teamzwemmer. Hierna kwam het fietsen waar William de fantastische tijd van 59 minuten en 14 seconden op 38 km neerzette. Deze gemiddelde snelheid van 38,5 km/uur was voldoende om de 2^e snelste tijd te halen. Neel deed er exact 10 minuten langer over en had de 7^e tijd van alle teams. Het fietsnummer werd gevolgd door het kajakken waar William wederom een sterke tijd neerzette. Hij moest enkel een zotte Hongaar laten voorgaan. 50-plusser, donkere krullen, loeihard varen, beetje type Bart Stalmans. Helemaal geen schande dus dat

William 30 seconden na hem eindigde en met 33 minuten 46 seconden over 7 km de 2e vaartijd behaalde. Jan had er anderhalve minuut langer voor nodig, maar was met 35 minuten en 10 seconden wel de snelste teamvaarder. William kwam als 2e persoon van het water en kon samen met één van zijn sterkste concurrenten aan het loopnummer beginnen. Hier haalde hij profijt uit zijn kajakervaring want hij stapte met frisse benen uit de boot terwijl zijn concurrent een stevige kramp te verwerken kreeg. De marathonvaarders onder jullie kennen het ongetwijfeld. Zodoende verkeerde William ineens in een ideale positie om een superprestatie neer te zetten. We begonnen te dromen van een medailleplaats voor onze Willy. Het loopparcours bestond uit twee rondes van 5 km en halverwege kwam hij met een ruime voorsprong als eerste door. Nu stonden de zenuwen helemaal gespannen en keken we continu reikhalzend uit of we hem in de verte zagen aankomen. *'Miljaar waar blijft hem toch?'* *'Nu wordt het toch wel echt tijd he, ziet gij hem al?'*, gevolgd door een *'Ja daar is hem!!! Komaan Willyyyy!!'* En ja hoor, na 37 minuten en 11 seconden lopen over 10 km kwam hij als eerste over de finish! Wat een atleet! Wat een prestatie! Met een totale tijd van 2 uur 34 minuten 33 seconden werd William wereldkampioen quadrathlon op de middellange afstand. Nog eens proficiat man! Nu was het nog wachten op Joris die ondertussen ook de ziel uit zijn lijf aan het lopen was. Tijdens de laatste tussenstand stond GoldenBear namelijk 2^e en waren ook wij volop aan het hopen op een medailleplaats. Plots zagen we een loper, uitgedost in zwart-geel-rood, over de brug komen. Jawel, het was Joris die met 45 minuten en 7 seconden de 6^e teamtijd behaalde. GoldenBear eindigde als 2^e team!! Nu was het helemaal feest!

Tijd om enkele flesjes blonde Achel boven te halen die op mysterieuze wijze uit de kelder van Johan Plas waren verdwenen. Ook een fles vloeibaar Schots goud werd ontkurkt en de sfeer zat al snel helemaal goed. Hierna was het tijd voor de prijsuitreiking waar William het podium mocht delen met Tom Svoboda uit Tsjechië en Ferenc Csima uit Hongarije. De teleurstelling bij GoldenBear was immens toen bleek dat er enkel bekens werden uitgereikt aan het winnende team en dus niet aan de 2^e en 3^e plaats. Na de prijsuitreiking werd er nog wat nagepraat, maar onze tijd was helaas beperkt. William & Co hadden namelijk al om 18 uur de boot terug naar huis. GoldenBear vertrok pas de volgende ochtend en bereidde nog gezellig een potje spaghetti'saus. Toen we bij onze burens, een vriendelijk gepensioneerd koppel, gingen vragen achter een kookpot die groot genoeg was om 4 hongerige beren te voeden, werden we uitgenodigd om 's avonds naar de afterparty te komen. Dit zagen we uiteraard helemaal zitten en na de afwas zakten we nog een laatste keer af naar het centrum. Aangekomen in 'The White Hart' kregen we onmiddellijk een 'English ale' aangeboden die we natuurlijk niet afsloegen. Na een gezellige avond waarin bier (zowel Engels als Belgisch), politiek (Brexit ofcourse) en quadrathlon werd besproken kropen we na een lange dag in onze tent voor de laatste nacht.

's Morgens was het helaas alweer tijd om ons klaar te maken voor vertrek: afwassen, tent opplooien, auto inladen, boot op het dak en fiets achterop. Na een laatste knuffel aan onze vriendelijke burens stapten we in de auto en lieten we Brigg achter ons. Eenmaal aan de haven toegekomen werden we door border control tegengehouden voor een routinecheck. Toen de niet zo vriendelijke meneer vroeg of we iets aan te geven hadden, waren we zo eerlijk om te vermelden dat we 2 zakmessen bij ons hadden. Blijkbaar zijn ze in het Verenigd Koninkrijk niet zo soepel wat dat betreft en voldeed één van de twee niet aan de wettelijke specificaties. Gelukkig was de ambtenaar een iets minder geletterd specimen van de menselijke soort en is het een zekere 'Yan Blas' die een verklaring heeft ondertekend. *'Good luck with that mate'*. Hierna mochten we dan toch inschepen en konden we onze reis verderzetten. Anderhalf uur later zetten we met 5 medailles, 3 flessen whisky, 320 theezakjes en een geweldige ervaring rijker (en 1 zakmes armer) weer voet op het vasteland.

Aan iedereen die eventueel goesting heeft om in de toekomst ook deel te nemen aan een quadrathlon-event, kunnen we alleen maar zeggen dat het een echte aanrader is. Of je nu individueel of met twee, drie of vier personen deelneemt, het is sowieso de moeite waard! Sporters beleven meer en dat is ook voor deze sport zeker het geval. Zoals een wijs man ooit zei: 'Eigenlijk bestaat onze ploeg niet uit vier personen, we hebben nog een vijfde man en zijn naam is vriendschap'.